

NOVO DOBA

Delenda Est Judaica !

Aut Vincere Aut Mori !

BORBA HRVATA PROTIV ŽIDOVA U PROŠLOSTI

Hrvatski narod u svojoj prošlosti nije rado trpio strance u svojoj sredini; posebno, ako su to bili inovjerci. Tako je poznata i ona epizoda, kad su Hrvati zabranili različite sljedbe. Tada su svima na svom saboru dotaknuli: Tres sunt nobis flumina...

Imamo tri rijeke: Savu, Dravu i Kupu, u njima ćemo utopiti svakoga tko se ne bude pokoravao ovoj našoj odredbi. Kako su pak ustajali protiv židova, koji su od XVIII. st. stali sve više dolaziti u Hrvatsku iz susjednih zemalja, a u prvome redu iz Mađarske! Ali u pitanju židova Hrvati su imali velikih neprilika i poteškoća s višim vlastima. Židovi su, n a i m e , gdje god se oni nalazili stalno ili povremeno, plaćali visoku tolerancijalnu pristojbu (tolerancijalna pristojba je neka vrst poreza, što su židovi plaćali u ime boravka); zato je i razumljivo, da ih je vlast štitila. Borba hrvatskog naroda protiv židova bila je dugotrajna,

a nastavila se i onda, kad je car Josip II. izdao tolerantni edikt, po kojem židovi imaju slobodu kretanja i nastavanja po čitavoj Hrvatskoj.

Gradivo za proučavanje židovstva u hrvatskoj prošlosti nalazi se uglavnom u pismohranama. Tu u prvom redu dolaze u obzir državne pismohrane u Budimpešti i Zagrebu. U njima se nalaze različite tužbe i apelacije židova na vlasti u Pešti i Zagrebu. Osobito su važni brojidbeni podatci u peštanskoj pismohrani, koji su sastavljeni u svrhu određivanja tolerancijalne takse. Tu je navedeno točno: gdje se koji židov nalazi,

kolika mu je obitelj, čime se bavi, koliki mu je godišnji dohodak. Zatim su važne pismohrane naših županija, u koliko su do danas sačuvane. I tu se nalazi dosta gradiva: pritužbe, molbe, brojidbeni podatci. Nešto se gradiva nalazi i u Nadbiskupskom arhivu u Zagrebu. Za kaptolsku pismohranu nije javnosti poznato. Isto je tako važno gradivo, što se nalazi u pismohranama bivših židovskih bogoštovnih općina u Hrvatskoj; na prvo mjesto dolaze arhivi općina u Varaždinu i Zagrebu kao najstarijih.

Cjelokupno gradivo je veoma opsežno i zanimljivo; zato bi ga trebalo dobro proučiti pri obrađivanju židovstva kod nas. Maleni dio tog gradiva iznesen je u starijim godištimu „Vjesnika hrvatskog zemaljskog arhiva“ u Zagrebu.

Prema toj građi iznijet ćemo pred čitatelje neke činjenice iz borbe hrvatskog naroda sa Židovima – „s onim opakim plemenom ljudskim“ (impostorium id genus hominum).

Prije XVIII. stoljeća u Hrvatskoj (ovdje se ograničavamo samo na užu Hrvatsku i Slavoniju) je uopće bilo vrlo malo židova. XVIII. stoljećem ulaze i židovi u Hrvatsku; najprije samo povremeno, na sajmove; nu po malo su se sve više ovdje

zadržavali, dok nisu konačno i ostali Ali čim su se pojavili židovi, hrvatski narod odmah reagira: 19. zakonskim člankom od god. 1729. zabranjuje se boravak židova u Hrvatskoj. Nu Židovi se nisu plašili tog zakona niti su se baš mnogo obazirali na njega. I poslije te godine dolaze mađarski židovi iz susjednih mađarskih županija u Hrvatsku, da ovdje trguju na sajmovima. Razvojem prilika sve su se više ovdje zadržavali, dok se god. 1772. nekolicina njih stalno nastanila u Varaždinu. Hrvatski građani, osobito trgovci, često su ustajali proti židova i tražili od viših vlasti, da ih se ukloni iz pojedinih gradova i da im se zabrani svako trgovanje u Hrvatskoj. Tu je bilo mnogo borbe. Uspjeh je bio promjenljiv. Razlog je već spomenut. Radi tolerancijske takse više su vlasti mnogo pogodovala židovima. Od spomenutog zakonskog članka 19. od g. 1729. židovima je više puta bio zabranjen svaki pristup u Hrvatsku, da bi im se opet od vremena do vremena popustilo, dok nije tolerantni edikt cara Josipa II. dopustio židovima, da se naseljavaju u Hrvatskoj. Napokon se zakonom od god. 1791. postavlja status quo ante, t. j. oni koji su se već doselili smiju u Hrvatskoj ostati, ali se svako daljnje naseljavanje strogo zabranjuje. To se dogodilo odmah poslije smrti liberalnog cara Josipa II.

Početkom XVIII. stoljeća mađarski židovi su često dolazili u varaždinsku županiju po trgovačkim poslovima. Kad je pak virovitička županija god. 1745. pripojena Hrvatskoj, ustane narod odmah protiv židova, onih koji su ondje stalno bili i protiv onih koji su

dolazili samo trgovati. Županija preko hrvatskog sabora zamoli bana grofa Karla Batthyanya. da zabrani židovima boravak. Sabor je u molbi preporučio da se židovima „zabrani stalan boravak, ne smiju tu ni prolazno trgovati, jer bi time naškodili domaćim ljudima, a napokon su oni pogibelj za rimokatoličku vjeru“. Nu ban je drukčije gledao na čitavu stvar. (Nije ni čudo jer je bio stranac). Molba Virovitičana ostala je neuslišana Ali nije ban Karlo Batthyan bio jedini sklon židovima u Hrvatskoj. Zapovjednik varaždinskog generaliteta general Beck je na svom području mnogopogodovao židovima u prvom redu zato, jer su se pokazali vrlo spretnim u dobavljanju vojničkih odijela. No takvo tolerantno držanje generala Becka nije bilo po volji banskoj vladi u Zagrebu, koja se radi toga obratila na carica Mariju Tereziju. Ona je preko bana odgovorila: Određujemo da se ne dopusti, da bi ono opako ljudsko pleme (impostorium id genus hominum) onamo dolazilo bilo radi trgovanja ili radi prebivanja, ili uopće da nešto čini, što je proti zakonima i pravilima kraljevstva.«

Usprkos ovoj strogoj caričinoj odredbi židovi su i dalje dolazili u Hrvatsku. Zato su pojedine naše županije i gradovi tražili od židova tolerancijsku taksu. Križevačka županija kaže, budući da je samo katolicima dopušten boravak u zemlji, židovima se nameće tolerancijska taksa od 1-2 forinte. Međutim se grad Koprivnica ovako tuži: „Zaista ne možemo se dovoljno čuditi, kojim drzovitim čelom tvrdi ovaj narod, da je prije u ovoj kraljevini slobodno boravio i trgovinu tjerao, a da nije nikakav namet plaćao,

dočim je općenito poznato, da im je to istom prije nekoliko godina general Beck bio dozvolio i povjerio im dobavljanje vojničke mondure, pa su se onda naselili što u Bjelovaru, što u Koprivnici. Ali makar da su i tu bili vojnički dobavljači, mi ih u građanskoj jurisdikciji nismo nikada trpjeli, toga radi, što otimaju siromašnim plaćajući građanima i obrtnicima (miseris civibus contribuentibus) različitom trgovinom (sukna, tkanine, kože, med, sir itd.) sredstva života, pa su se ovi tužili dan na dan. Odlučili smo zato na njih namet nametnuti No budući da škode domaćima odlučili smo, da ih ne pustimo ni na tjedne ni na godišnje sajmove, pa zato molimo, da se daleko od našeg grada odstrane, što će jedina pomoć biti vapijućem siromašnom narodu“.

I zagrebačka županija je bila vrlo oštra prema židovima: svakog židova, koji bi se u njoj pojavio, odmah bi poslala preko granice. Županija varaždinska dopustila je pak, da židovi smiju onamo dolaziti po trgovačkim poslovima. Nu kad ih je senator Josip Plantak primio na stan, uzbuni se varaždinsko građanstvo tražeći da se židovi potpuno istjeraju. Ali previšnji je odgovor glasio, da židovi smiju ondje trgovati samo na sajmene dane.

Što se tiče tolerancijske takse ona je bila različita i obzirom na mjesta i obzirom na količinu i obzirom na duljinu vremena. U Požegi i virovitičkoj županiji plaćali su židovi 7 forinti u Koprivnici i Križevcima 2 for. u srijemskoj županiji 4 for, U Srijemu i Požegi plaćali su jedanput za čitavu godinu, a drugdje za svaki put“. U Koprivnicu i Varaždin mogli su dolaziti samo na sajmene dane, a

drugamo i na ostale dane“.

Tolerancijsku taksu uvela je carica Marija Terezija, da se tako što lakše domogne novaca za vođenje dugogodišnjih ratova. Tu su u prvom redu bili pogođeni mađarski židovi; u Hrvatskoj, osim vrlo malo njih, zapravo ih i nije bilo u XVIII. stoljeću. U XIX. stoljeću u Hrvatskoj ih ima sve više i osnivaju još u prvoj polovici XIX. stoljeća svoje općine u Varaždinu, Zagrebu, Karlovcu, Sisku, Požegi i drugdje. Tolerancijska taksa je određena za čitavu zemlju. Ta se svota podijeli na županije; židovi podijeljenih županija podijele odgovarajuću svotu po svojim općinama, a ove odrede koliko plaća svaki pojedinac. Kad je tolerancijska taksa uvedena prvi puta god. 1749, mađarski židovi- u Hrvatskoj ih još nema, nego onamo dolaze samo stranci povremeno — platili su 20.000 for. kao tolerancijsku taksu. Za deset godina iznosio je taj porez 30.000 for. God. 1812. iznosi 160.000 for., a ostatak od god. 1873. do 378.000 for. God 1843. iznosio je taj porez 2.500.000 for. Međutim mađarski sabor od god. 1839-40. traži, da se ta tolerancijska taksa ukine kao nezakoniti porez. Car Ferdinand V. je ispočetka odbio i traži kao odštetu, da isplate zaostatke od 2.500.000 for.; nu god 1846. došlo je do sporazuma: židovi moraju isplatiti 1.200.000 for. u roku od pet godina. U XIX. stoljeću plaćali su tolerancijsku taksu i židovi u Hrvatskoj; tako je zagrebačka općina u ime gore spomenutog duga imala platiti 8.105 forinta takse.

Zvonimir Sisački

ŽIDOVSKI UTJECAJ NA NOVČARSKE INSTITUCIJE U HRVATSKOJ

Hrvatska Eskontna Banka, osnovana u Zagrebu 1868. godine, predstavljala je desetljećima glavni interes židova u Hrvatskoj. Ova je banka bila osnovana za potrebe gradske privrede Zagreba, posebno trgovine i obrta. Kada je na njeno čelo došao Ivo Švarc (Schwartz) 1923. g. on je uspio za ovu banku zainteresirati posebno bečke židove i grupu židova oko Anglo-banke u Londonu, uz čije je sudjelovanje akcionarski kapital porastao na 140 milijuna dinara, tako da je ova banka, po veličini kapitala i vlastitih sredstava u iznosu od 182 milijuna dinara (1923. godine), zauzela prvo mjesto u Jugoslaviji. Ova novčarska institucija obuhvatila je u svoje poslovne aranžmane velik broj ostalih banaka, zatim pedesetak tvornica, trgovačkih firmi i prometnih organizacija, među kojima i brodarske firme u Sušaku i Trstu. Gotovo polovina članova u Upravnom odboru ove banke bili su židovi, a od osam njenih direktora — šest ih je bilo židova. Glavna klijentela banke bili su zagrebački židovi. Početkom tridesetih godina ova se banka ujedinjuje s Hrvatsko-slavonskom Zemaljskom hipotekarskom bankom i tako nastaje nova institucija - Jugoslavenska udružena banka, u koju još ulaze dvije snažne židovske bankarske institucije:

Bosanska banka iz Beograda i

Agrarna i Komercijalna banka iz Sarajeva.

Najtipičnija novčarska ustanova židova u Hrvatskoj bila je Centralna banka za trgovinu, obrt i industriju u Zagrebu. Više od polovine Upravnog odbora, glavni direktor i pet direktora centrala bili su židovi. Međutim, ova se banka, za razliku od ostalih židovskih banaka, vrlo brzo raspala.

„Danas se u Hrvatskoj nalazi skoro sveukupno novčarstvo i gotovo sva trgovina u židovskim rukama. To je bilo moguće samo zbog povlašćivanja od strane države, koja je vidjela u tome s jedne strane jačanje židovstva odanog Beogradu, a s druge strane slabljenje hrvatske narodne snage“

Dr. Ante Pavelić (1936)

Osim u spomenutim bankama, dominantan utjecaj židova bio je u Jugoslavenskoj banci u Zagrebu, koja je 1909. godine osnovana pod patronatom Živostenske banke iz Praga (pod imenom Hrvatske zemaljske banke), a koja je opet proizašla iz jake židovske banke u Osijeku. Poslije prvog svjetskog rata dobiva naziv Jugoslavenska banka, te postaje vrlo snažna novčana institucija za mandata njena glavnog direktora Vajsmajera i predsjednika Zorgera - obojice židova.

Od osam poslovnih direktora sedmorica su bili židovi i najveći dio klijentele banke dolazio je iz redova židova.

Hrvatska Sveopća kreditna banka, osnovana u Zagrebu 1912.

godine pod okriljem mađarske Hitelbanke, radila je do prvog svjetskog rata uglavnom sa zagrebačkim židovima, a poslije rata proširila je svoje djelovanje posebno na području Vojvodine. Opće Jugoslavenko bankarsko društvo u Zagrebu proizašlo je iz dobro razvijenih poslova Bečke banke u Zagrebu i Beogradu, i u njoj su odlučnu riječ također imali židovi.

Osim gore navedenih najjačih banaka u kraljevini Jugoslaviji, u kojima su dominantnu ulogu imali židovi, njihov se utjecaj osjetio i u novčarskim institucijama srednje snage, a to su u Hrvatskoj bile Hrvatska banka, Prva hrvatska obrtna banka i Hrvatski opći vjeresijski zavod — svi u Zagrebu.

Broj malih banaka, kojima su upravljali židovi i u kojima je bio židovski kapital, bio je ogroman. Na području Kraljevine Jugoslavije bilo ih je oko 300, a od toga više od polovine na području Hrvatske. Bile su gotovo jedini izvor kreditiranja seljaka i u većini slučajeva funkcionirale su na temelju visokih kamata. Bile su poznate pod imenom „židovske šparkase“.

Utjecaj židova na novčarske tokove u Hrvatskoj protezao se, može se zaključiti, kroz gotovo cijeli privredni sustav, jer su njihove bankarske institucije vezale za svoju djelatnost i ostale segmente privrede u kojima su se nalazili bilo kao vlasnici, bilo kao upravitelji - židovi.

Uputa za sastav izjave o **rasnoj pripadnosti** u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj 1941-45

U rubrici za predke imadu se navesti samo predci-nearijci i to ne imenom, nego samo oznakom rasne pripadnosti, na pr.: „otac židov“, ili „baka ciganka“, ili „jedan pradjed crnac“, „jedna prababa židovka“. Navesti se imadu samo oni predci kod kojih počinje nearijska loza. Na pr., ako je otac židov, onda se navode djed i baka po ocu jer je samo po sebi razumljivo da su roditelji židova također židovi. Ako je bio djed po ocu židov i baka Arijka, onda se navede taj djed, a ne i otac, jer je jasno da je otac polužidov. Oni, koji imadu dvoje ili više predaka drugog koljena (djedova i baka) koji su židovi po rasi, imadu navesti, ako su kršćani, pored vjere i datum krštenja.

Vjera se kod predaka ne spominje, nego samo rasna pripadnost: ako su bili na pr. svi pradjedovi židovi mojsijeve vjere, a djed i baka pokršteni židovi i otac pokršten židov, ima se navesti samo: „otac židov“, jer se polaze važnost samo na rasnu pripadnost. Predci drugog koljena smatraju se za židove, ako su se u mojsijevoj vjeri rodili, jer tada Arijaca, koji bi bili prešli na mojsijevu vjeru, nije bilo. Ako je dakle neki djed ili baka mojsijeve vjere, a nije poznato da bi bio jedan od njihovih roditelja Arijac, ima ih se smatrati za čiste židove po rasi.

Što se tiče drugih nearijskih rasnih zajednica, to se naročito upozoruje, da Mađari nisu neka posebna rasna zajednica. Mađari, Finci, Estonci također pripadaju arijskoj zajednici kao i ostali europski narodi, samo što govore

tako zv. fino-ugrijske jezike. Arnauti su također pripadnici arijske zajednice, kao što su većim djelom i Turci. Kao nearijci osim židova u prvom redu dolaze u obzir cigani, dalje Tatari, Kalmiki, Armenci, Perzijanci, Arapi, Malajci i Crnci.

Ako neki podaci o predcima nisu poznati, dužnost je svakoga da se o tim podacima raspita kod osoba, koja bi mogla nešto znati o tome, napose kod rođaka ili poznatih roditelja i sl. Ako i takvim ispitivanjem nije ništa ustanovljeno, tek onda se može po najboljem znanju i najboljoj savjesti kazati, da o izvjesnim predcima nije ništa poznato. Ako o nekim predcima do pradjedova i prababa nije ništa poznato, ima se to navesti. Ako su inače svi poznati predci bili Arijci, izjava ima glasiti da nema nearijskih predaka. Ako netko ne zna o nekim predcima drugo, nego samo kojem staležu su pripadali, neka to navede, jer je to od značenja za prosuđivanje rasne pripadnosti. Rubrika o djeci iz prvoga braka ispunjava se samo, ako ima bivši bračni drug nearijskih predaka.

Upozoruje se, da će se svaki sumnjivi slučaj morati po odredbi ministarstva unutrašnjih poslova ispitati na temelju krsnih (rodnih) i vjenčanih listova roditelja, djedova i baka, koje će podnositelj izjave po popisu pribaviti i priložiti, da bi se tada lako svaki neistiniti navod i prešućena činjenica otkrila.

Fritz Bennecke

LJUDSKA NEJEDNAKOST

Temelj nacionalsocijalističkog svjetonazora je znanje o ljudskoj nejednakosti. Nitko nam vjerojatno neće proturječiti dok god se budemo držali fizičkog izgleda. Očigledno je da su „crvenokošci“, „žuti ljudi“, crnci i bijelci vrlo različiti. Ni svi bijelci nisu isti. Pažljivi promatrač može naći razlike u fizičkoj veličini i obliku. Boja očiju, kose i kože isto puno varira.

Ali postoje i duhovne razlike među ljudima. To je posebno jasno kada različiti ljudi govore o posebnoj temi. Za jednu osobu rad je „kletva“, „božja kazna“, teret koji bi trebao biti uklonjen što je prije moguće. Za drugog to je nužan dio egzistencije koji ljudskom životu daje smisao. Za

jednoga su hrabrost i odanost ništa doli velika glupost. On bi radije bio „kukavica na par minuta“ nego „mrtav do kraja svog života.“ Za drugog su hrabrost i odanost karakteristike kojima se ljudi vrednuju i procjenjuju. On se drži svoje riječi, u dobrim ili lošim vremenima. On ne može živjeti bez časti, i radije bi umro nego bio kukavica.

Ljudi se zato razlikuju više nego po fizičkim karakteristikama. Jednako su duboke, i bez mogućnosti stavljanja mosta preko ovog razdora, razlike u duši i duhu. Tijelo, duh i duša zajedno čine cijelu osobu, s obzirom da formiraju ujedinjenu cjelinu. Njihova unutarinja veza zato mora biti izučena. Tada ćemo jasno prepoznati golemu razliku

između onih njemačke krvi i židova, iako već njihove fizičke karakteristike mogu ukazivati da oboje nisu pripadnici iste ljudske grupacije. Tada smo shvatili ljudsku nejednakost. Ponašali smo se prema tom shvaćanju.

U prošlom razdoblju se ili potpuno negirala ljudska nejednakost, ili se ponašalo suprotno boljem znanju. Tijekom kolonizacije Paragvaja u devetnaestom stoljeću, na primjer, jezuiti su dopustili bijelim kolonistima ženidbu s domorodačkim indijanskim ženama. Možda su mislili da će se populacija domorodaca zato podići na razinu bijelaca. Ali ti miješani brakovi proizveli su nesretnu kopilad koja nije bila ni bijela ni domorodačka.

U većini slučajeva naslijedili su loše karakteristike obaju grupa, s nedostatkom duhovne stabilnosti. U naše je vrijeme također određenim ljudima povremeno nedostajao osjećaj za rasnu čast ili rasno zagađenje. Nebrojena kopilad koja je nastala iz veza sa crnim pripadnicima francuskih okupacijskih snaga u rajnskom području, ili onih koji su nastali iz veza Nijemaca i židova, su tragični primjeri. Čak su i najviši vladini uredi sistema ere namjerno ignorirali rasno znanje. Na primjer, zabranili su dobro znanom rasnom učenjaku Ludwigu Schemannu učenje o prirodi rasa i povukli mu potporu za njegovo istraživanje. Čak i danas nacionalsocijalističko razmišljanje ima neumljive protivnike. Masonstvo, marksizam i kršćanske crkve tomu su čest razlog. Svijet masonstva skriva svoje židovske planove o svjet-

skoj dominaciji iza slogana o „čovječnosti.“

Židov ili Turčin mogu ostvariti svoje diplome isto dobro kao i kršćani. Marksizam ima iste ciljeve kao masonstvo. Da bi sakrio svoje prave namjere koristi slogan o „jednakosti, slobodi i bratstvu.“ Pod židovskim vodstvom marksizam želi ujediniti sve „što ima ljudsko lice.“ Kršćanska crkva, prije svega katolička crkva, odbija rasno razmišljanje pod tvrdnjom da su „svi ljudi pred bogom jednaki.“ Svi koji su kršćanske vjere, bili oni židovi, crnac iz džungle, ili bijelac, su im bolji i vrjedniji no Nijemac koji nije kršćanin. Spašavanje vjere je jedina obveza.

Dokaz da se rimokatolička crkva ponaša suprotno od zdravog razuma odbijajući rasno razmišljanje jasno će se pokazati

iz slijedećih činjenica. Jednom je postojala opasnost da će jezuitske ciljeve potkopati ili redirektirati židovski pripadnici. Rezultat je bio zabrana židova koji postaju jezuiti. Danas je opasnost davno prošla i crkva to želi zaboraviti. Zašto pronalazimo besmislicu o ljudskoj jednakosti u masonstvu, marksizmu i kršćanskoj crkvi? Svo troje više ili manje teži ka svjetskoj moći. Zato oni moraju biti „internacionalni.“ Nika da neće moći prihvatiti rasne, etničke i nacionalne veze među ljudima bez da odustanu od svojih ciljeva.

Unatoč ovim glavnim protivnicima, ipak je rasno razmišljanje konstantno na pobjedničkom položaju. Istina postepeno pobjeđuje. Trebamo misliti samo na rastući front zemalja koje se opiru destruktivnom utjecaju židovstva. I pozivamo se na imigracijske zakone mnogih zemalja koji zabranjuju židove ili druge nepoželjne grupe. Ali ne želimo ostati na površinskim pitanjima. Još trebamo bolju jasnoću tog predmeta. Samo onda možemo razumjeti četvrtu točku programa nacionalsocijalističke njemačke radničke stranke, koja glasi:

„Samo rasni drugovi smiju biti građani. Rasni drug mora biti njemačke krvi, bez obzira na religiju. Nijedan židov ne može biti rasni drug.“

Izvor: Vom deutschen Volk und seinem Lebensraum, Handbuch für die Schulung in der HJ (München: Franz Eher, 1937)., Poglavlje I

Prijevod: Pro Patria

Alfred Kotz

Vodstvo i slijeđenje: **Simbol**

SS-vojnike! Jesi li dobro pogledao simbol lubanje na svojoj kapi? Jesi li tijekom odmora i tišine promislio što ti ona ima za reći? Potpuno ćeš to shvatiti ako položiš svoju ruku na lubanju i osjetiš koščati oklop nekad živućeg bića. Duhom, čovjek koji je iza sebe ostavio lubanju zna da si ti ono što je on nekad bio – stoji pred tobom. Jeza te prožima od pomisli da ćeš jednoga dana biti ono što je on sada. Osjetiti ćeš nešto kao strah, nešto što dosad nisi shvaćao. Ne srami se toga! To je ispravan strah, s kojime se sam moraš nositi. O ovome ne možeš razgovarati s drugima. Ovo putovanje nije ništa drugo nego obrazovanje, koje će nas osposobiti da stvorimo novi tip čovjeka u Njemačkoj.

Ne postoji uvjet neustrašivosti. Inače ne bi bilo hrabrosti. Oni koji se vole hvaliti o svojoj hrabrosti, nisu uistinu hrabri. Kod njih sve počinje brigom o tome što bi drugi mogli reći, a završava kukavičlukom. Sve to može biti lijepo prikriveno. Pogledaj bolje što se krije iza vela. Ubrzo ćeš otkriti da oni nisu iskusili sudbinu ljudi u bitkama koji su prošli kroz najgore stvari. Što oni znaju o stalnoj potrebi – o kojoj netko ne želi govoriti. Kada je bilo do zadnjega, znali smo da će smrt doći u svijetlome plamenu, usred buke eksploziva, svi smo mi imali strahove, svi. Sve se svodi na to kako smo ovladali i prevladali strah.

Tada su prave vođe iskazale sebe. Ugledali smo se na njih. Oni su nas opet učinili jakima.

Naš simbol lubanje vodi te u sredinu između prolaznosti i postojanja, između kolijevke i groba. Mi nismo ništa drugo nego karika između onoga što nestaje i što će se opet uzdići. Čovjekov strah da će sutra možda biti prekasno, strah da se neće stići učiniti ono što mora biti učinjeno je prirodan i ispravan. Bez onih koji su postojali prije tebe, ti ne bi postojao. Preko svega što učinimo i što ne učinimo izgrađuje se život onih koji dolaze iza nas. U našim danima nosimo golemu odgovornost za budućnost Njemačke. Sve što učinimo loše, dug je koji će naša djeca plaćati. Čak i najjednostavnija osoba ne bi mogla preživjeti ako nije uključena u narodnu zajednicu. Naša akcija koja slijedi nije isključivo za sadašnjost, nego ide dalje od toga. Jak naraštaj opet će živjeti u Njemačkoj. Mi ćemo pomagati

taj cilj dokle god ima vremena. Ali mi ne propovijedamo ostalima, mi radije krećemo od samih sebe. Simbol lubanje nas poziva da spalimo sve što je nevaljano i kukavičko u nama samima. Poziva nas da izgradimo i osiguramo sve što je važno i časno. Snažno i smiono nas poziva da budemo spremni za svako djelo koje služi ciljevima nacije, tako da oni iza nas mogu istinito reći: Mi Nijemci bojimo se Boga, ali ničeg ostalog na svijetu.

SS-vojnike! Lubanja na kapi bi trebala biti pomoć na tvom putu. Ovaj simbol ti ima više toga reći nego koliko se može napisati u knjizi. Svijet duše može biti shvaćen samo dušom, a ne slovima u knjigama. Lubanja nas podsjeća na smrtnost. Isto nas podsjeća na vječna, unutarnja dobra nacije kojoj služiš. Čega se još treba bojati nakon ostvarenja zahtjeva zadanog muškarcu i njegovoj muškosti? Iz njemačke povijesti vidimo kako Nijemac zna dostojno umrijeti. Drugovi, pogledajmo prema zadnjem trenutku bez oklijevanja! To ćemo učiniti još bolje ako imamo hrabrosti živjeti dostojno, tako da se ne moramo sramiti samih sebe ako nam zadnje minute daju dovoljno snage da pogledamo unatrag.

U životu s tisuću oklijevanja susrećemo se sa „ako“ i „ali.“ Zašto brinuti o mišljenju mase ako ne odgovara našoj misli i cilju. Zašto moramo uzimati u obzir pogrešne prinude

društvenih veza ako smo ih prepoznali kao pogrešna. Ustvari, ponekad je lakše hrabro umrijeti nego hrabro živjeti.

Ne strahujemo zbog kraja; zašto bi bili u strahu ako želimo da bude tako? Naime, revni i jednostavni, čisti tijelom i duhom, savjesni i odani Führeru, odani domovini, odani sebi i svojem klanu i odani svojim precima! Što je ispravno, ostaje ispravno nama; ne činimo to krivim. Ali ako je nešto neispravno, mi ćemo to ispraviti. Mi smo zakleti neprijatelji nepravde. Mi imamo hrabrosti prakticirati umjerenost, iako se to uvijek ne čini u našem okružju.

Tko god je bio vjerom vođen u vatru, u smrtnome času vidio je

prošlost ovog postojanja. Dobio je pogled u beskrajno prostranstvo prije nego su se mračna vrata nanovo tiho zatvorila. Njegove oči vidjele su mnoge trivijalnosti svakodnevnog života. Plitkost koja navodi toliko ljudi da pretjeruju u svojoj mjeri otkrivena mu je, te se taština čini napose izbljedjela. Pojava je njemu tako smiješna. On shvaća zašto se ljudi koji spadaju zajedno tako često razdvoje. Stalne trivijalnosti, često puke predrasude i nenaklonosti su uzrok.

Njegove oči tada vide sve što je važno, iznad svega što čisti Nijemac uistinu znači, da učini njemačku stvar u ime sebe, to znači biti Nijemac: biti čist. Bolje

je biti čist kroz tiha djela nego velike riječi.

Mi želimo biti sjeme među pšenicom, ne i korov, koji naraste i skriva svoje nedostatke vrijednosti kroz lijepe boje. Slažemo se sa starim Moltkeom; više biti nego izgledati. Mi ne dvojimo oko toga – kroz čeličnu volju i radosnu poslušnost mi tražimo punu vrijednost u značaju karaktera i dostignuća.

Sve iza toga je loše. Sve manje od toga je negiranje dobra nacije. Što postignemo kroz naša nastojanja živi dalje. Ono živi u bezbroj malih stvari. Živi u dobrom primjeru našeg vlastitog značaja. Postoji dan za danom i često se pokaze dugo nakon što smo sklopili oči. Živjeti će dalje nakon što mi budemo zaboravljeni. Time ispunjavamo namjenu SS-a. Mi ćemo uvijek biti spremni zaštititi Führera svojim tijelima. Naše duše štite Führerov duh. Stoga od sebe zahtijevamo što teže stvari nego od ostalih.

Svaki nedostatak s vremenom nađe svoje objašnjenje u udobnosti i aljkavosti...te kukavičluku. Tko god je kukavica, pa čak i malo, ne može biti istinit. Pobjeda nad strahom i uspostava odanosti raste iz istoga sjemena. Lubanja te podsjeća na to.

Zato je SS, tvoja čast tvoja vjernost.

Izvor: Alfred Kotz, Führen und Folgen. Ein Katechismus für Hitlersoldaten. 3. Auflage. Potsdam, Voggenreiter 1934.- Poglavlje: „Symbol“

Prijevod: Pro Patria

HEROJI TREĆEG REICHA

JOACHIM PEIPER

Joachim Peiper, njemački vojnik i viši časnik Waffen SS-a, mnogo poznatiji kao Jochen Peiper zbog njemačkog nadimka za ime Joachim, rođen je u Berlinu 30. siječnja 1915. godine. Otac mu je bio njemački časnik, i veliki domoljub, što se kako će vrijeme pokazati, odrazilo i na samog Jochena.

Godine 1935., nakon što je diplomirao na fakultetu, priključio se SS-u. Bio je to početak jedne uspješne vojničke karijere – postao je pripadnikom Leibstandarte SS Adolf Hitler, da bi 1938. postao ađutantom Reichsführera SS-a, Heinricha Himmlera. Radeći u službi za Reichsführera SS-a, upoznao je i svoju buduću suprugu Sigurd, koja je radila kao jedna od Himmlerovih tajnica. Joachim i Sigurd su se vjenčali 26.09.1939., i zajedno su imali troje djece: Hinricha, Elke i Silke.

Kako je započeo rat, Peiper je želio služiti domovini na bojištu. Zapovijedao je 10. SS Leibstandarte Adolf Hitler jedinicom u Poljskoj, Belgiji i Francuskoj. Godine 1940., u ratnoj kampanji na području Francuske, Peiper je izvršio napad u Wattenberg brdima. Ovaj napad je vrijedan spomena jer je bio protiv Hitlerovoj zapovijedi o zaustavljanju pred Dunquerkom. Britanska artiljerija se nalazila u brdima, što Peiperu očito nije odgovaralo, i on je usprkos Hitlerovoj naredbi poslao svoje vojnike u napad i zauzeo položaje britanske vojske.

Za akciju koju je poduzeo, Peiper je odlikovan Željeznim križem prvog reda.

Godine 1941., Peiper, nakon što sudjeluje u ratnim operacijama na Balkanu, odlazi u borbu na rusko bojište. U Rusiji zapovijeda 3. Panzergrenadier bataljunom od 2. Panzergrenadier regimente, i u ovome periodu najznačajnije je njegovo spašavanje 320. Infanteriedivision koja se pod zapovjedništvom generala Postela nalazila okružena u Kharkovu. Za ovaj poduhvat dobio je Ritterkreuz (9.03.1943.). Desetak

dana nakon ove akcije, točnije 19.03.1943., Peiper zauzima Bielgorod. U rujnu 1943. bori se za Reich u Italiji, da bi se u studenom iste godine ponovno nalazio na istočnom bojištu.

Godine 1944. bori se na zapadnoj fronti koja se te godine otvorila. Dana 16. prosinca 1944., pod zapovjedništvom Seppa Dietricha i njegove 6. Panzer armije sudjeluje u ofenzivi u Ardenima sa svojom 1. SS Panzer divizijom Leibstandarte Adolf Hitler.

Kraj rata Peiper je dočekao

nedaleko od Beča, boreći se opet protiv Crvene armije. Nakon kapitulacije njemačke, Peiper polaže oružje i predaje se Amerikancima, da bi ubrzo bio zatvoren, mučen i ponižen.

Zajedno sa svojim vjernim vojnicima, optužen je da je počinio masakr nad američkim vojnicima u prosincu 1944. godine, za vrijeme ofenzive u Ardenima.

U ovom izmišljenom zločinu, čiji je jedini cilj bio da se pripadnike SS-a prikaže kao hladnokrvne ubojice, navodno je ubijeno 80-ak američkih vojnika, a navodni zločin je poznat kao masakr u Malmedy, i za njega je optuženo 75 Peiperovih drugova.

Nakon predaje, pripadnici 1. SS Panzer divizije odvedeni su u logor Zuffenhausen.

Njih 400 zatim je prebačeno u zatvor Schwäbisch Hall kraj Stuttgarta.

Peiperove jedinice su se većinom sastojale od mladih vojnika. Jedan je imao samo 16, dvojica 17, jedanaestorica 18, i osmorica 19 godina. Dakle, 22 od 75 optuženih za masakr u Malmedy imalo je manje od 20 godina.

Prije nego što je suđenje za navodni zločin uopće počelo, "krivci" su pod teškom fizičkom torturom morali potpisati izjavu kojom priznaju da su sudjelovali u navodnom masakru. Jedan od 75 optuženih, 18-godišnji Arvid Freimuth je počinio samoubojstvo u svojoj ćeliji nakon teških fizičkih mučenja kojima je bio

podvrgnut. Ipak, i njegova izjava, iako neke dijelove nije potpisao, je korištena na suđenju Peiperu i njegovim suborcima za masakr u Malmedy.

Samo suđenje je započelo 11. travnja 1946., u logoru Dachau, i od samog početka je to bila najobičnija farsa.

Optuženi su pod prisilom priznali krivnju i prije početka samog suđenja, obrana je morala podastrijeti teret dokaza, ali ne i optužba. Porotu i obranu optuženih činili su američki vojni službenici. Obrani je bilo zabranjeno uopće i raspravljati o tome da li se zločin uistinu dogodio. Svjedočenje pod prisegom bilo je priznato osobama koje se uopće nisu pojavile u sudnici i tako nisu mogle biti ispitane od strane obrane. Tužitelji su bili židovi, koji su se naravno, na sve načine potrudili na optuženi dobe najstrožu kaznu.

Optuženici nisu bili pod zaštitom Ženevske konvencije, što je bila posljedica zapovjedi koju je 4.

kolovoza 1945. potpisao general Eisenhower i u kojoj stoji da su svi njemački ratni zarobljenici "razoružane neprijateljske snage", što je direktno značilo da više nisu pod zaštitom Ženevske konvencije o pravima ratnih zarobljenika iz 1929., kojoj su potpisnice bile i SAD i Njemačka. Ova zapovijed se opravdavala time što je Adolf Hitler navodno naredio da se za ofenzive u Ardenima 1944. godine ne uzimaju ratni zarobljenici.

Time se željelo pokazati da su optuženi za masakr u Malmedy sudjelovali u "planu" koji je u sebi sadržavao kršenje Ženevske konvencije. Pritom je zaboravljeno da je 6. Panzer armija generala Seppa Dietricha koji se također nalazio na optuženičkoj klupi zarobila za vrijeme borbi (prema američkim izvorima) oko 23,000 vojnika, koji, naravno, nisu ubijeni. Peiperu i njegovim suborcima nije pomoglo niti svjedočenje trojice američkih vojnika koji su bili zarobljeni od Nijemaca u Ardenima.

Suđenje za masakr u Malmedy, koje je potrajalo 2 i pol mjeseca završilo je izricanjem kazni za 73 osobe (jedan od optuženih je bio Alzašanin i predan je francuskom sudu, a jedan je kako je već spomenuto, počinio samoubojstvo). 42 optuženih, a među njima i Joachim Peiper, je osuđeno na smrt vješanjem. Peiper je preko obrane zatražio da on i ostalo osuđeni na smrt budu ubijeni tradicionalnim vojničkim oblikom egzekucije – strijeljan-

jem. Njegova zamolba je odbijena. 21 optuženi, a među njima i general Sepp Dietrich, dobili su kazne doživotnog zatvora. Ostali optuženi su osuđeni na vremenske kazne od 10, 15 ili 20 godina. Usprkos teškim kaznama, pravda nije bila zadovoljena, i Peiper i njegovi na smrt osuđeni suborci su na ponovnom suđenju osuđeni na doživotni zatvor, da bi zatim, svih 73 optuženih, bilo oslobođeno optužbi i pušteno na slobodu 22. prosinca 1956.

Kako se pokazalo, suđenje za masakr u Malmedy, čija je namjera bila da se vojnici SS-a stigmatiziraju kao najobičniji ubojice, postalo je umjesto toga kontraverzni slučaj koji se razvukao na više od 10 godina i koji je rezultirao kritiziranjem Američke okupacije, suđenja za ratne zločine, židovskih tužitelja i cijelog američkog sistema pravde. Ali što se uistinu dogodilo u Malmedy? Neki bivši SS-ovci, koji su bili optuženi za navodni masakr od Američkog vojnog suda u Dachau, još uvijek su živi, ali i 60 godina nakon incidenta boje se progovoriti o onome što se stvarno dogodilo.

Ovdje navodim opis događaja u Ardenima, kao i način na koji su Amerikanci postupali s njemačkim ratnim zarobljenicima što ih je opisao bivši član 2. Panzer divizije Leibstandarte Hitler Jugend, koji je želi ostati anonimn:

„ Naši tenkovi su se kretali pod teškom američkom vatrom; vodeći tenk je bio pogođen i posada je iskočila iz njega, tenkovi koji su ga pratili izgurati su ga s ceste i nastavili se kretati; nekoliko kilometara dalje, mala grupa (od otprilike 15) američkih vojnika se je predala i položila

Joachim sa ocem i bratom Horstom

oružje. Javili smo jedinicama iza nas da pakuje američke zarobljenike, i ostavili smo jednog vojnika da ih čuva.

Nekoliko trenutaka kasnije javili su nam da su stigli na mjesto gdje su trebali pokupiti američke zarobljenike, ali su se pritom našli pod teškom vatrom; očito su američki vojnici koji su se maloprije predali zaskočili vojnika koji ih je čuvao i zajedno s drugim američkim vojnicima koji su stigli u međuvremenu postavili zasjedu SS-ovcima koji su došli na mjesto događaja. Pukovnik Peiper je poslao natrag nekoliko tenkova i vojnika kako bi im pomogao. Došlo je do teške borbe, s velikim gubicima na obje strane. Nijemci su pobijedili i pokupili svoje mrtve i ranjene ostavljajući pritom tijela poginulih Amerikanaca. Kasnije su tvrdili da su Amerikanci ubijeni u borbi prsa u prsa "potučeni do smrti" od SS-ovaca, što je istina, ali se je to dogodilo u borbi, a ne nakon što su zarobljeni.

Kada je rat završio, uhićen sam zajedno s preživjelim iz moje regimente i suđeno mi je od strane Amerikanaca. Svi smo držani u ćelijama bez svjetla i kada bi nas izvodili iz ćelije stavljali bi nam vreće na glavu i gotovo svakodnevno bi nas tukli. Prema ljudima iz moje regimente koji su sudjelovali u borbi kad se incident dogodio su postupali vrlo okrutno; neki su bili slomljenih nosova, nekima su gazili testise, i tukli ih sve dok nisu potpisali izjavu kojom priznaju da su masakrirali Amerikanke. Ti ljudi su osuđeni na smrt.

Kako ja nisam osobno sudjelovao u toj bici kada su Amerikanci ubijeni, nego sam bio na bojištu nekoliko kilometara dalje, dobio sam 20 godina zatvora uz teški rad umjesto smrtne kazne; čak je i posada iz tenka koji je bio pogođen i bio ostavljen kilometrima uza naših leđa dobila 20 godina zatvora.

Tek kada je kasnije američki su-

dac otkrio da su priznanja mojih drugova dobivena pod prisilom naše su kazne smanjene. „

Ova izjava govori sama za sebe, i nije joj potreban nikakav komentar. Cilj poslijeratnog suđenja bio je osuditi Treći Reich i sve Nijemce, te dati priliku Saveznicima da se okrutno osvete njemačkom narodu, što su oni nekažnjeno i učinili.

Da je Njemačka dobila rat, Peiper bi bio čašćen kao jedan od najvećih ratnih heroja, čovjek koji se odano borio za svoju domovinu. Umjesto toga, završio je svoju vojnu karijeru pod optužbom ratnog zločinca, izgubivši 11 godina u zatvoru. Čitavu svoju mladost proveo je na bojištu i u zatvoru. Domovina za koju se je borio nije bila susretljiva prema njemu nakon izlaska iz zatvora. U siječnju 1957. počeo je raditi za Porsche u Frankfurtu. Otpušten je na inicijativu sindikata. Nakon toga radio je u VW u Stuttgartu, ali i tamo je otpušten na inicijativu stranih radnika, koji su govorili da ne žele raditi s "ratnim zločincem".

Bavio se različitim poslovima, ali niti jedan nije mogao zadržati, njegova prošlost i njegovi navodni "ratni zločini" su ga pratili kamo god bi pošao. Bivšu Zapadnu Njemačku nazvao je „propalim društvom“ i odlučio se odseliti u Francusku gdje je još tokom rata stekao prijatelje, koji su mu prodali kuću u mjestu Traves u istočnoj Francuskoj, kamo se preselio 1972. godine.

Prije svog odlaska u Francusku, rekao je:

„ Sjedim na bačvi baruta. Ellis, Kempner i Wiesenthal, svi su me oni pokušavali uhvatiti u prošlosti. Jednog dana doći će

netko s ovom "pričom" i bačva baruta će eksplodirati ispod mene. Tada će sve biti gotovo. „

Živio je u mjestu Traves, pokraj rijeke Saone nekoliko godina mirno sa svojom obitelji, unatoč raznim prijetnjama i anonimnim telefonskim pozivima. Bavio se prevođenjem kako bi preživio, a namjeravao je napisati i knjigu o onome što se dogodilo u Malmedyju.

Živio je povučeno, ali je ubrzo privukao pažnju francuskih komunista koji su različitom propagandom željeli Peipera prikazati kao ratnog zločinca i ishoditi njegov odlazak.

Dana 22.06.1976., poznate francuske novine "L'Humanite" su objavile članak posvećen Peiperu pod naslovom: "Što nacist radi u Francuskoj?". Peipera su na sve načine željeli prisiliti da napusti Francusku. Ubrzo nakon ovog naslova u novinama, u mjestu Traves ljudima su dijeljeni leci koji su prikazivali Peipera kao krvnika i ratnog zločinca. "Peiper, čuvaj se 14. srpnja", pisalo je na zidovima u Travesu. Dan 14. srpnja se u Francuskoj slavio kao godišnjica pada Bastille i Dan Francuske Republike. Usprkos upozorenjima i prijetnjama, Peiper je odbio napustiti Francusku. Dana 13. srpnja, poslao je svoju suprugu, koja je bolovala od raka, kući u Njemačku, a sam je odlučio ostati. Ta odluka odredila je njegovu sudbinu – u noći sa 13. na 14. srpnja 1976. Joachim Peiper je napadnut i ubijen u svojoj kući u Travesu. Što se uistinu dogodilo nitko sa sigurnošću ne može utvrditi. Peiperovo spaljeno tijelo pronađeno je u njegovoj zapaljenoj kući. Kuća je zapaljena

Molotovljevim koktelima. Da li je Obersturmbannführer Joachim Peiper bio živ kada su zapalili njegovu kuću? Da li je umro od nesnosne vrućine, ugušivši se u dimu i vatri? Ove odgovore nam nitko sa sigurnošću ne može potvrditi niti opovrgnuti. Ipak, jedno je sigurno – ubojice Joachima Peipera nikad nisu kažnjene.

Nitko nikad nije uhićen niti kažnjen zbog ovog nedjela. Policijska istraga je trajala šest mjeseci, ispitani su mnogi komunisti koje su dovodili u vezu s ovim slučajem, ali nitko ništa nije znao i slučaj je pao u zaborav. Prostor Travesa je slabo naseljen, tu prosječno živi 10 stanovnika po kilometru kvadratnom. Tu se svi dobro poznaju i gotovo se čini nevjerojatnim da nitko ne zna ništa o ubojstvu.

Neki Peiperovi prijatelji i povjesničari vjeruju da je ovo ubojstvo djelo francuske policije, ali do danas ništa sa sigurnošću nije utvrđeno.

Peiperovo tijelo je pokopano u obiteljskoj grobnici u Schöndorf am Ammersee, jugozapadno od Münchena. Njegova smrt označila je kraj životnog puta za čovjeka koji je zaslužio više poštovanja nego sve savezničke divizije zajedno.

Možda Peiperove riječi najbolje opisuju ono što je on proživio za svoga života:

„ Zamislite da ste proslavljen, odlikovan nacionalni heroj, idol milijunima očajnih ljudi, i onda u roku od šest mjeseci ste optuženi na smrt vješanjem.“

Angel of Death

<http://www.bhcroatia.com/>

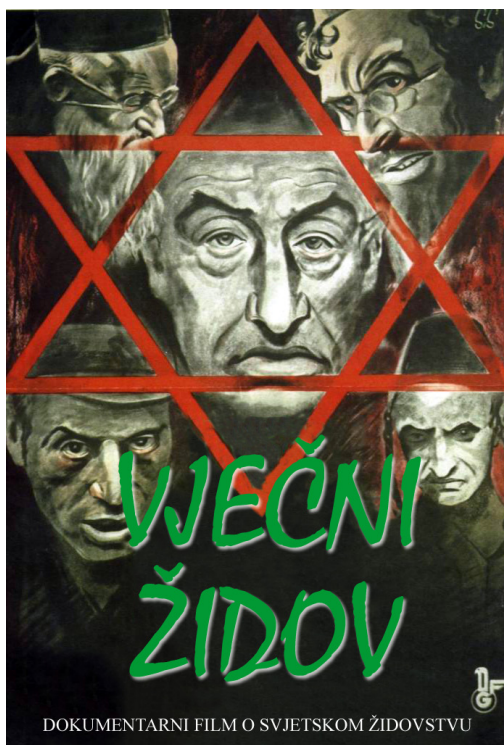
Vječni Židov:

Film o 2000 godišnjoj migraciji štakora

Vječni židov je prvi film koji ne samo da daje punu sliku židovstva, nego daje široki opis života i posljedica ove parazitske rase koristeći materijal uzet iz pravog života. Također prikazuje zašto su zdravi ljudi u svakom dobu odgovarali židovima sa zgražanjem i mrskosti, često prikazujući svoje osjećaje kroz djelo.

Kao i štakori, židovi su se prije 2 000 godina preselili sa Bliskog Istoka do Egipta, tada naprednu zemlju. Čak i tada oni su imali sve kriminalne osobine koje prikazuju danas, čak i tada su bili neprijatelji marljivih, kreativnih ljudi. U velikim hordama migrirali su od tu do „Obećane zemlje“, preplavivši cijeli Mediteran, upali su u Španjolsku, Francusku i južnu Njemačku, onda prateći njemačke koloniste tako su se selili u zemlje istoka. Tijekom njihovog puta, ostali su vječni paraziti, cjenkajući se i varajući. Poljska, preko svih je postala enormni spremnik preko kojeg je židovstvo slalo njihove agente do svake vladajuće zemlje Europe i svijeta.

Auto-portret židovstva ponuđen svijetu bio je odvratn od početka. Sve to je zasjenjeno od moćnih primjera u ovom novom i vrijednom filmu, Vječnom židovu. Ovaj film sa njegovom uvjeravajućom snagom mora biti prikazivan svugdje gdje je anti-semitizam još preispitivan.

Nitko neće pasti u strepnju od prikradajućeg ropstva i prljave trampe židova kada poduzmu, lukavost, podmuklost i vulgarost njihovih metoda, u brutalnost i svejeđu mržnju koju oni prikazuju kada dostignu njihov cilj i financijsku kontrolu.

Najgnusnija scena prikazuje židovske koljačke metode. Ovi običaji koji prikazuju osobito žive zanimljivosti na tzv. židovsku religiju, toliko su strašni da je teško gledati film kako nasmiješeni židovski mesari prikazuju svoj rad. To je rasvjetno zavijetati kako se tvrdoglavo židovstvo drži svojih metoda klanja i s kojom kazuistikom to brane protiv strave civiliziranog svijeta. Rijetko će ljudi osjetiti više strave nego gledajući očajničku i stravičnu smrtnu borbu zaklanih životinja. Daleko prije preuzi-

manja vlasti, NSDAP se borio protiv židovskog klanja. Nationalsocijalistički zastupnici u parlamentu uzastopno su upoznavali zakonodavstvo da ukinu ovaj način mučenja životinja preko zabrane židovskog klanja. Takvi prijedlozi su stalno odbacivani, otkad su svi židovi i židovski utjecajne novine pisale duge članke protiv njih i tzv. njemačke stranke su odbile podržati nationalsocijalizam u njegovoj bitci protiv ovog zla.

Ne samo u ovom slučaju nego i u ostalim područjima također smo asocirani sa jezum od onoga što je u Njemačkoj bila stvarnost: moć židova u ekonomiji, financijama, kulturi, kazalištu, filmu, nakladništvu, novinarstvu, radiju, obrazovanju i politici. Svi ovi židovski vođe od Weimar ere su imali njihov dom ili podrijetlo u prljavim getima istoka.

Neki imaju duboku svijest o izbavljenju poslije gledanja ovog filma. Razbili smo njihovu moć nad nama. Mi smo inicijatori borbe protiv svjetskog židovstva, koje sad usmjerava svoju mržnju, brutalnost, pohlepu i destruktivnu volju prema nama. Moramo pobijediti u ovoj bitci za nas, za Europu, za cijeli svijet. Ovaj film će biti vrijedno oruđe u toj borbi.

Izvor: Unser Wille und Weg, 10 (1940), pp. 54-55.

HRVATSKA POVIJESNICA

NJEMAČKA PRIZNAJE IZTOČNU GRANICU NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

NJEMAČKO POSLANSTVO

Pol 2 br. 3-1275/41.

Zagreb, dne 5. srpnja 1941.

Gospodine ministre,

Čast mi je potvrditi Vam primitak notifikacije, kojom mi saobćujete sliedeći tekst zakonske odredbe od 7. lipnja o.g. o povlačenju granice na iztoku:

„**Članak 1.**-Na temelju hrvatskoga državnoga prava i na osnovi načela neprekinutosti hrvatskoga narodnoga područja određujem ovom zakonskom odredbom iztočnu granicu Nezavisne Države Hrvatske, koja teče od utoka rieke Save u Dunav uzvodnim tokom Save do ušća rieke Drine u Savu;

od ušća rieke Drine uzvodno tom riekom, i to njenim najiztočnijim rukavima tako, da sva otočja na Drini pripadaju Nezavisnoj Državi Hrvatskoj do utoka potoka Brusnice u Drinu iztočno od sela Zemlice;

od utoka potoka Brusnice u Drinu teče granica Nezavisne Države Hrvatske kopnom iztočno od Drine točno starom granicom između Bosne i Srbije, kakva je postojala do godine 1908.

Članak 2.-Ovoj zakonskoj odredbi prilaze se zemljopisna karta u mjerilu 1:200.000, na kojoj je granica Nezavisne Države Hrvatske označena crvenim potezom. Ova zemljopisna karta jest sastavni dio ove zakonske odredbe.

Članak 3.-Provedbu ove zakonske

odredbe povjeravam ministru hrvatskog domobranstva i ministru unutarnjih poslova, time, da gore označenu granicu napose odmah zaposjednu sa postrojbama hrvatskog domobranstva i hrvatske ustaške vojnice, te da odmah na licu mjesta postave međašne znakove, izuzev područje grada Zemuna s okolicom, koje, tvoreći sastavni dio Nezavisne Države Hrvatske, sporazumom sa Velikim Njemačkim Reichom, ostaje do konca rata vojnički zaposjednuto od prijateljske njemačke vojske.

Ova zakonska odredba stupa na snagu današnjim danom.

U Zagrebu, dne 7. Lipnja 1941.
Broj: CXL-378-Z. p.-1941.

Poglavnik: Ante Pavelić.

Min. hrvatskog domobranstva
Vojskovođa Slavko Kvaternik,

Predsj. Zakonod. Povjerenstva
pri Poglavniku dr. Milan Žanić,

Ministar pravosuđa dr. Mirko Puk,

Ministar unutarnjih poslova dr.
Andrija Artuković,

Ministar šuma i ruda Ing. Ivica Frković,

Ministar narodnog gospodarstva,
dr. Lovro Sušić,

Ministar zdravstva dr. Ivo Perić,

Ministar udružbe dr. Josip Dumandžić.“

Istovremeno mi je čast prema nalogu saobćiti Vam, da Njemačka

vlada priznaje iztočnu granicu Nezavisne Države Hrvatske, utvrđenu prednjom zakonskom odredbom.

Njemački poslanik:

S.KASCHE

OPAZKA: Preuzimanje vlasti na području Zemun i Iztočnog Srijema rješavano je raznim hrvatsko-njemačkim zapisnicima (4. lipnja, 15. srpnja, 25. rujna i 4. listopada 1941.), te je konačno Nezavisna Država Hrvatska dana 15. listopada 1941. preuzela nad tim područjem potpunu i izključivu upravu i vlast.

BORBA SE NASTAVLJA!

NSDAP/AO

PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

Posjetite nas na internetu